

Sygn. akt II KK 12/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)
SSN Małgorzata Gierszon (sprawozdawca)
SSN Jerzy Grubba

Protokolant Katarzyna Gajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna
w sprawie T.C., P.K., B. G., M.S., A.P. uniewinnionych od zarzutu z art. 231 § 2 k.k.
i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 11 maja 2021 r.,

kasacji, wniesionej przez prokuratora - na niekorzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 22 lutego 2019 r., sygn. akt X Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 6 lutego 2018 r., sygn. akt X K (...),

**1. uchyla zaskarżony wyrok co do T.C. i w tym zakresie
sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym,**

**2. oddala kasację co do pozostałych uniewinnionych, uznając
je za oczywiście bezzasadne,**

3. kosztami postępowania kasacyjnego co do oddalonych kasacji obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 lutego 2018 r. wydanym w sprawie X K (...) Sąd Rejonowy w W. uznał za winnych:

I. T.C. tego, że:

w okresie od 23 stycznia 2002 r. do 30 października 2002 r. w W. będąc funkcjonariuszem Wydziału Technik Operacyjnych KSP, nie dopełniając swoich obowiązków w zakresie obsługi funduszu operacyjnego i prowadzenia dokumentacji księgowej tego funduszu oraz działając wspólnie i w porozumieniu z B. S., a także M.W. zd. Z., wiedząc, że B. S. jest funkcjonariuszem Policji pełniącym funkcję Naczelnika Wydziału Techniki Operacyjnej KSP i wiedząc, że przekracza on swoje uprawnienia w zakresie dysponowania funduszem operacyjnym i nadzoru nad MK KSP oraz w zakresie koordynowania czynności służbowych podległych mu funkcjonariuszy, działając w celu uzyskania korzyści majątkowej w postaci prawa własności lokali mieszkalnych oraz dokonywanych wpłat, działała na szkodę interesu publicznego:

- poprzez zawarcie jako osoba sprzedająca w dniu 23 stycznia 2002 r. notarialnej umowy kupna – sprzedaży lokalu o wartości 91.900 złotych, nabytego uprzednio za środki z funduszu operacyjnego KSP, na rzecz kupującej M. Z., wiedząc, że zapłata za lokal nie miała miejsca, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla w/wym., wyrządzając tym samym szkodę w mieniu Skarbu Państwa w wysokości 91.900 złotych,

- poprzez zawarcie jako osoba kupująca w dniu 29 stycznia 2002 r. notarialnej umowy przedwstępnej kupna – sprzedaży lokalu o wartości 105.250 złotych, nabytego uprzednio za środki z funduszu operacyjnego KSP, nie uiszczając opłaty za lokal, wyrządzając tym samym szkodę w mieniu Skarbu Państwa w wysokości 105.250 złotych,

- oraz poprzez nieuwzględnienie w dokumentacji funduszu operacyjnego WTO KSP faktu zbycia mieszkania na rzecz P.K. i niewykazanie w raporcie kasowym wpływu kwoty przekazanej przez w/wym. na podstawie pokwitowania nr KP (...)/2002 z dnia

30 października 2002 r. w wysokości 16.793,80 złotych, umożliwiając jej przywłaszczenie przez B. S.,

- oraz poprzez nieuwzględnienie w dokumentacji funduszu operacyjnego WTO KSP faktu zbycia mieszkania na rzecz A. P. i niewykazanie w raporcie kasowym wpływu kwoty przekazanej przez w/w w dniu 6 maja 2002r. w wysokości 9.898,20 złotych, umożliwiając jej przywłaszczenie przez B.S.

to jest ciągu przestępstw z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. i art. 231 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., art. 33 § 2 k.k. wymierzył jej karę 2 lat pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda stawka. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby. Na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej zakaz wykonywania zawodu funkcjonariusza w organach powołanych do ochrony bezpieczeństwa państwa i ścigania przestępstw na okres pięciu lat, a na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec niej przepadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości 105.250 złotych.

II. P. K. tego, że:

w okresie od 29 października 2002 r. do 31 stycznia 2003 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z B.S., wiedząc, że jest on funkcjonariuszem Policji pełniącym funkcje Naczelnika Wydziału Techniki Operacyjnej KSP i wiedząc, że przekracza on swoje uprawnienia w zakresie dysponowania funduszem operacyjnym i nadzoru nad MK KSP oraz w zakresie koordynowania czynności służbowych podległych mu funkcjonariuszy, działając w celu uzyskania dla siebie korzyści majątkowej w postaci prawa własności lokalu mieszkalnego, działał na szkodę interesu publicznego, poprzez zawarcie jasko osoba kupująca w dniu 29 października 2002 r. notarialnej umowy przedwstępnej i w dniu 31 stycznia 2003 r., notarialnej umowy kupna – sprzedaży lokalu o wartości 119.100 złotych, nabytego uprzednio za środki funduszu operacyjnego KSP, nie uiszczając zapłaty za lokal odzwierciedlającej rzeczywistą wartość lokalu, przekazując jedynie kwotę 16.793,80 złotych tytułem zapłaty, wyrządzając tym samym szkodę w mieniu Skarbu Państwa w wysokości 102.306, 20 złotych

to jest czynu z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. wymierzył mu karę jednego roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 300 stawek po 100 złotych każda stawka. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby. Na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzekł wobec niego zakaz wykonywania zawodu funkcjonariusza w organach powołanych do ochrony bezpieczeństwa państwa i ścigania przestępstw na okres 5 lat, a na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł także przepadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości 102.306,20 złotych.

III. B.(poprzednio B.) G. tego, że:

w okresie od 13 grudnia 2001 r. do 12 lutego 2003 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z B.S. wiedząc, że jest on funkcjonariuszem Policji pełniącym funkcję Naczelnika Wydziału Techniki Operacyjnej KSP i wiedząc, że przekracza on swoje uprawnienia w zakresie dysponowania funduszem operacyjnym i nadzoru nad MK KSP oraz w zakresie koordynowania czynności służbowych podległych mu funkcjonariuszy, działając w celu uzyskania dla siebie korzyści majątkowej w postaci prawa własności lokalu mieszkalnego, działała na szkodę interesu publicznego, poprzez zawarcie jako osoba kupująca w dniu 13 grudnia 2001 r. notarialnej umowy przedwstępnej i w dniu 12 lutego 2003 r., notarialnej umowy kupna – sprzedaży lokalu o wartości 53.800 złotych, nabytego uprzednio za środki funduszu operacyjnego, nie uiszczając zapłaty za lokal, wyrządzając tym samym szkodę w mieniu Skarbu Państwa w wysokości 53.800 złotych

to jest czynu z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. wymierzył jej karę jednego roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 stawek po 50 złotych każda. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby. Na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej zakaz wykonywania zawodu funkcjonariusza w organach powołanych do ochrony bezpieczeństwa państwa i ścigania przestępstw na okres 5 lat, a na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł od niej przepadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości 53.800 złotych.

IV. M.S.(poprzednio W.) tego, że:

w dniu 23 stycznia 2002 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z B.S. i T.C., wiedząc, że B.S. jest funkcjonariuszem Policji pełniącym funkcję Naczelnika Wydziału Techniki Operacyjnej KSP i wiedząc, że przekracza on swoje uprawnienia w zakresie dysponowania funduszem operacyjnym i nadzoru nad MK KSP oraz w zakresie koordynowania czynności służbowych podległych mu funkcjonariuszy, działając w celu uzyskania dla siebie korzyści majątkowej w postaci prawa własności lokalu mieszkalnego, działała na szkodę interesu publicznego, poprzez zawarcie jako osoba kupująca w dniu 23 stycznia 2002 r. notarialnej umowy przedwstępnej i w dniu 12 lutego 2003 r., notarialnej umowy kupna – sprzedaży lokalu o wartości 91.900 złotych, nabytego uprzednio za środki funduszu operacyjnego KSP, nie uiszczając zapłaty za lokal, wyrządzając tym samym szkodę w mieniu Skarbu Państwa w wysokości 91.900 złotych

to jest przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. wymierzył jej karę jednego roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 stawek po 100 złotych każda. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby. Na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej zakaz wykonywania zawodu funkcjonariusza w organach powołanych do ochrony bezpieczeństwa państwa i ścigania przestępstw na okres 5 lat, a na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł od niej przepadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości 91.900 złotych.

V. A. P. tego, że:

w dniu 6 maja 2002 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z B. S., wiedząc, że jest on funkcjonariuszem Policji pełniącym funkcję Naczelnika Wydziału Techniki Operacyjnej KSP i wiedząc, że przekracza on swoje uprawnienia w zakresie dysponowania funduszem operacyjnym i nadzoru nad MK KSP oraz w zakresie koordynowania czynności służbowych podległych mu funkcjonariuszy, działając w celu uzyskania dla siebie korzyści majątkowej w postaci prawa własności lokalu mieszkalnego, działał na szkodę interesu publicznego, poprzez zawarcie jako osoba kupująca w dniu 6 maja 2002 r., notarialnej umowy kupna – sprzedaży lokalu o wartości 83.650 złotych, nie uiszczając zapłaty za lokal odzwierciedlającej

rzeczywistą wartość lokalu, przekazując B.S. kwotę 9.898,20 złotych, wyrządzając tym samym szkodę w mieniu Skarbu Państwa w wysokości 73.751,80 złotych to jest czynu z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. wymierzył mu karę jednego roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 stawek po 100 złotych każda stawka. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby. Na podstawie art. 41 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz wykonywania zawodu funkcjonariusza w organach powołanych do ochrony bezpieczeństwa państwa i ścigania przestępstw na okres 5 lat, a na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł od niego przepadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości 73.751,80 złotych.

Wyrok ten zaskarżyli obrońcy wszystkich oskarżonych.

Obrońca T.C. zarzucił temu orzeczeniu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że T.C. była świadoma tego, że naczelnik WTO KSP B.S. sprzedając lokale bez uiszczenia ceny, lub po cenie znacznie zaniżonej przekracza swoje kompetencje i uprawnienia, podczas gdy prawidłowo poczynione ustalenia prowadzą do wniosku, że oskarżona nie była tego świadoma, bowiem forma przeniesienia własności została uzgodniona na szczeblu kierownictwa KSP, cały proces odbywał się w sposób otwarty, a oskarżona ponadto nie знаła zakresu obowiązków B.S.
2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k. , art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a także dokonania jednostronnej, dowolnej, nieobiektywnej, wybiórczej oceny oraz analizy materiału dowodowego, polegającej na oparciu orzeczenia o dowody obciążające oskarżoną, z jednoczesnym pominięciem dowodów świadczących o tym, że oskarżona nie miała świadomości przekroczenia uprawnień przez B.S. , a także nie miała świadomości, że przeniesienie własności MK jest sprzeczne z przepisami prawa poprzez:

- a) dowolną ocenę wyjaśnień T.C., P.K., B. G., M.S., A.P. oraz zeznań świadka M. D. i W. L., a także notatek służbowych sporządzonych przez B. S. i nieuwzględnienie okoliczności, że forma przeniesienia własności MK została zaakceptowana przez kierownictwo KSP, co doprowadziło do błędnych ustaleń, że oskarżona T.C. była świadoma, że Naczelnik WTO KSP B.S. przekracza swoje uprawnienia,
- b) dowolną ocenę obowiązków jakie spoczywały na T. C. w związku z pełnioną funkcją funkcjonariusza Policji, co doprowadziło do błędnych ustaleń, że oskarżona nie dopełniła obowiązków w zakresie prowadzenia dokumentacji funduszu operacyjnego poprzez nieuwzględnienie wpłat dokonanych przez P. K. i A. P.
- c) dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i ustalenie wbrew zasadom logicznego rozumowania, że w KSP toczyła się jedynie dyskusja co do potrzeby uregulowania stanu prawnego MK, związanych z tym problemów i ich ewentualnego dalszego przeznaczenia, podczas gdy z notatek sporządzonych przez B.S. wynika, że kierownictwo KSP zaakceptowało konkretną formę przeniesienia własności MK na rzecz określonych funkcjonariuszy Policji.

Apelację obrońcy T.C., podobnie jak i apelacje wniesione przez obrońców pozostałych oskarżonych, rozpoznał Sąd Okręgowy w W. w dniu 22 lutego 2019 r., który wyrokiem wydanym w sprawie X Ka (...) zaskarżony nimi wyrok zmienił i uniewinnił T. C., P.K., B.G., M.S. oraz A. P. od zarzucanych im czynów.

Wyrok Sądu Okręgowego – w całości - zaskarżył kasacją prokurator.

Zarzucił temu orzeczeniu:

rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k., 410 k.p.k., 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 167 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k., polegające na:

- zaniechaniu szczegółowej i kompleksowej analizy oraz oceny całokształtu materiału dowodowego i okoliczności ujawnionych w toku rozprawy i dokonaniu jedynie wybiórczej i dowolnej oceny materiału bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez przyjęcie, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wykazał

ponad wszelką wątpliwość umyślnego działania oskarżonych (argumentacja w tym zakresie została przedstawiona w części niejawnej), podczas gdy prawidłowa analiza zeznań świadków, w tym przełożonych B. S. (niejawne) oraz zgromadzonej dokumentacji, w tym dotyczącej struktury i pracy Komendy Stołecznej Policji, Wydziału Techniki Operacyjnej, obsługi funduszu operacyjnego, prowadzi do wniosku, że oskarżeni mieli świadomość przekroczenia uprawnień przez B. S. i działania w celu uzyskania korzyści majątkowej na szkodę interesu publicznego, a oskarżona T.C. miała także świadomość, iż przekracza swoje uprawnienia, działając na szkodę interesu publicznego w celu uzyskania korzyści majątkowej,

- wewnętrznej sprzeczności uzasadnienia wyroku poprzez wskazanie, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie wykazał ponad wszelką wątpliwość umyślnego działania oskarżonych, przy jednoczesnym stwierdzeniu, że oskarżeni zdawali sobie sprawę, że uzyskują lokale bez uiszczenia zapłaty, bądź po zaniżonej cenie, co jest sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania,
- niewskazanie w uzasadnieniu wyroku jakie fakty Sąd Odwoławczy uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych,
- niedokonaniu prawidłowego rozpoznania zarzutów apelacyjnych poprzez niewskazanie dlaczego zarzuty i wnioski apelacji Sąd Odwoławczy uznał za zasadne i zaniechaniu wykazania jakich błędów i w odniesieniu do których dowodów dopuścił się Sąd I instancji,
- nieuwjawnieniu na rozprawie odwoławczej zeznań świadka B.S. złożonych w toku postępowania przygotowawczego (niejawne), które nie zostały uprzednio ujawnione przez Sąd I instancji, a miało to istotny wpływ na rozstrzygnięcie, co skutkowało błędną oceną strony podmiotowej i zmianą wyroku I instancji poprzez niezasadne uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym przez Sąd Okręgowy w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja prokuratora okazała się zasadna tylko w części dotyczącej T.C. Odnośnie pozostałych osób jest ona bezzasadna i to w stopniu oczywistym. Taka ocena tej skargi skutkowała tym, iż pisemne uzasadnienie wydanego w wyniku jej

rozpoznania orzeczenia zostanie sporządzone tylko w zakresie dotyczącym T.C. – tak, jak to umożliwia przepis art. 535 § 3 zdanie pierwsze k.p.k. Zważywszy jednak na częściowe podobieństwo sytuacji procesowej T.C. i pozostałych osób oskarżonych w sprawie przez prokuratora, to sporządzone – w takim zakresie – uzasadnienie będzie zawierało odniesienia – w niezbędnym zakresie – także i do nich.

Przystępując do wykazania powodów przywołanej oceny kasacji prokuratora – w części dotyczącej T.C. - należy przypomnieć, że wniesienie takiego nadzwyczajnego środka zaskarżenia – nawet w takim układzie procesowym jak ten zaistniały *in concreto*, kiedy to Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony skazujący oskarżonych wyrok Sądu Rejonowego i uniewinnił wszystkich oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów - nie inicjuje kolejnej kontroli instancyjnej i tej nie powiela. Pamiętać też trzeba o tym, że przedmiotem zaskarżenia kasacji jest wyrok sądu odwoławczego, a jej podstawami – tylko te, które określa art. 523 § 1 k.p.k. Wobec tego, że w sprawie nie zaistniały wypadki określone w art. 435, 439 i 455 k.p.k., które nakazywałyby Sądowi Najwyższemu wyjście poza granice kasacji i podniesiony w niej zarzut (art. 536 k.p.k.) – obowiązkiem tego Sądu było rozpoznanie kasacji i zawartego w niej zarzutu, w kontekście wymogów, przewidzianej w tymże art. 523 k.p.k., podstawy kasacji, to jest sprawdzenia, czy zaskarżony nią wyrok jest naprawdę dotknięty „innym rażącym uchybieniem mogącym mieć istotny wpływ” na jego treść. Przeprowadzona w tym zakresie analiza wykazała, że wobec P.K., M.S., A.P. i B.G. – brak jest podstaw do przyjęcia słuszności zarzutu kasacji. Jest to spowodowane różnymi względami, tak natury materialnoprawnej, jak i procesowej, tej (głównie) warunkowanej stanem dowodowym sprawy.

Przed wszystkim tym (obecnie) prawomocnie uniewinnionym osobom oskarżyciel zarzucił przestępstwo z art. 231 § 2 kk w zw. z art. 21 § 2 kk. Przy czym już z samych opisów tych zarzutów wynika, że mieli oni działać wspólnie i w porozumieniu z B.S., nie tylko wiedząc, że jest on funkcjonariuszem Policji, a więc podmiotem zdolnym być sprawcą występkę z art. 231 kk, ale także „wiedząc, że przekracza on swoje uprawnienia w zakresie dysponowania funduszem operacyjnym i nadzoru nad MK KSP oraz w zakresie koordynowania czynności

służbowych podległych mu funkcjonariuszy, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci prawa własności lokalu mieszkalnego”. Sąd Okręgowy uznał, że brak jest w sprawie jednoznacznych dowodów, które pozwoliłyby taki stan świadomości przypisać tym osobom. Oceniając tą decyzję przede wszystkim należy stwierdzić, że wskazane przez Sąd Rejonowy (w części jawnej i niejawnej uzasadnienia wyroku tego Sądu) okoliczności, które miały wykazywać ich świadomość *tempore criminis* co do tego, że B.S. przekroczył swoje uprawnienia nie są jednak takie, aby jedynie w oparciu o nie (i przy jednoczesnym uwzględnieniu całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności obrazujących samą istotę zarzucanych tym oskarżonym czynów, charakter i sposób ich działania, uwarunkowania faktyczne dotyczące MK, stan prawny ich regulacji oraz związane z tym działania - Wydziału Technik Operacyjnych i tych to charakter, a także równocześnie regulacje prawne dotyczące mieszkań dla funkcjonariuszy Policji i związane z tym dla KSP obowiązki) formułować takie – kategoryczne i nie budzące wątpliwości - konkluzje. Tymczasem, przy takiej konstrukcji prawnej postawionych oskarżonym zarzutów jedynie jednoznaczność dowodów i tym samym pewność czynionych w tym względzie – na ich podstawie - ustaleń, warunkowała możliwość uznania sprawstwa oskarżonych zarzucanych każdemu z nich przez prokuratora czynów z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k., a tym samym i możliwość uznania zasadności kasacji (w tej części). Stąd słusznie Sąd Okręgowy nie podzielił tego przywołanego przekonania Sądu Rejonowego i stwierdził, że wskazywane przez ten Sąd okoliczności nie są wystarczające do ustalenia, że osoby te wiedziały o tym, że B.S. – działając w sposób ustalony przez Sąd Rejonowy - przekraczał swoje uprawnienia. Można na ich podstawie obecnie jedynie domniemać, że mogli oni mieć co do tego jakieś przypuszczenia, ale na pewne i stanowcze ustalenia co do ich wiedzy - w tym przedmiocie – te okoliczności już nie pozwalają. Sąd Okręgowy uzasadniając to swoje przekonanie przywołał ujawnione w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy okoliczności (wskazane w niejawnej części uzasadnienia wyroku), które podważają możliwość przyjmowania takiego stanu świadomości oskarżonych, kreowanego ich wiedzą w zakresie przekraczania przez B. S. przedmiotowym działaniem posiadanych przez niego uprawnień związanych z pełnioną funkcją. Analizując te rozważania Sądu – tak jak wymaga tego regulacja

przewidziana w art. 410 k.p.k. (czego jednak prokurator w przedstawionej w kasacji argumentacji nie w pełni respektuje) uprawniony staje się wniosek co do tego, że brak jest podstaw do przyjęcia, że Sąd Okręgowy poczynił te ustalenia w sposób rażąco uchybiający przepisom wskazanym w podstawie zarzutu kasacji i takie też naruszenie tych przepisów mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku. A dopiero wtedy – stosownie do treści przywołanego już art. 523 § 1 k.p.k. – byłoby to skuteczną podstawą kasacji. Jeszcze raz należy podkreślić kluczowe dla oceny kasacji prokuratora kwestie. Po pierwsze to, że do przypisania każdemu z tych oskarżonych sprawstwa wspomnianych czynów, to jest tego, że działali wspólnie i w porozumieniu z B.S. wiedząc, że przekracza on swoje uprawnienia, konieczne było wykazanie takiego stanu ich świadomości (wiedzy) w tym zakresie, a nadto tego, iż będąc z nim w porozumieniu (każdy i każda z nich) obejmowali swoim zamiarem (co ważne - umyślnym) realizację całości znamion określonego w art. 231 § 2 kk czynu. Po drugie zaś to, że P.K., M. S., A. P., B. G. zarzucono występkę, których mieli się dopuścić poprzez współdziałanie z B. S. – w warunkach art. 21 § 2 k.k. To on - jako Naczelnik Wydziału Techniki Operacyjnej KSP - miał przekraczać swoje uprawnienia w zakresie dysponowania funduszem operacyjnym i nadzoru nad MK KSP oraz w zakresie koordynowania czynności służbowych podległych mu funkcjonariuszy, im zaś działania w warunkach przekroczenia własnych, ciążących na nich - jako funkcjonariuszach policji - uprawnień nie zarzucono.

Inna była natomiast sytuacja procesowa T. C.

Jej bowiem prokurator zarzucił jeden czyn opisany i zakwalifikowany jako jedno przestępstwo z art. 231 § 2 kk w zw. z art. 21 § 2 kk i art. 231 § 2 kk. Oczywiście jest wadliwość takiej konstrukcji tego zarzutu, tak pod względem faktycznym (skoro w istocie obrazuje on cztery działania przestępne), jak i pod względem prawnym (skoro w taki sposób je kwalifikuje). Wprawdzie Sąd Rejonowy próbował to uchybienie konwalidować, bowiem uznał T. C. winną „popelnienia zarzucanych jej czynów ustalając, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 kk.”, ale jednocześnie nie dokonał przy tym ani zmiany opisu tego zarzutu, ani zmiany tegoż kwalifikacji. Nie ulega jednak wątpliwości, że to zarzucane jako przestępne zachowanie T.C. dotyczyło w istocie czterech jej zachowań, z których jedno (w

zarzucie z aktu oskarżenia wskazane jako drugie w kolejności), co do którego wyłącznie odnosi się kwalifikacja z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k., miało być czynem przez nią dokonanym wspólnie i w porozumieniu z B. S. i przy posiadaniu wiedzy, że jest on funkcjonariuszem Policji pełniącym funkcję Naczelnika Wydziału Techniki Operacyjnej KSP, a także, że przekracza on swoje uprawnienia w zakresie dysponowania funduszem operacyjnym i nadzoru na MK KSP oraz w zakresie koordynowania czynności służbowych podległych mu funkcjonariuszy. Pozostałe zaś trzy zarzucane jej zachowania miały być już przez nią samą zrealizowane, bez współdziałania z B.S., poprzez to, że będąc „funkcjonariuszem Wydziału Techniki Operacyjnej KSP nie dopełniła swoich obowiązków w zakresie obsługi funduszu operacyjnego i prowadzenia dokumentacji księgowej tego funduszu”. Przy czym pierwszy z tych czynów polegał na zawarciu przez nią jako osobę sprzedającą w dniu 23 stycznia 2002 r umowy notarialnej kupna sprzedaży lokalu o wartości 91.900 zł. nabytego uprzednio za środki z funduszu operacyjnego KSP, na rzecz kupującej M.Z. wiedząc, że zapłata za lokal nie miała miejsca, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla w/wym. Natomiast dwa pozostałe miały polegać na nieuwzględnieniu w dokumentacji funduszu operacyjnego WTO KSP faktów zbycia mieszkań na rzecz P. K. i A.P. oraz niewykazaniu w raporcie kasowym wpływu kwoty przekazanej przez P. K. na podstawie pokwitowania nr KP (...)/2002 z dnia 30 października 2002 r. w wysokości 16.793,80 zł. i kwoty przekazanej przez A.P. w dniu 6 maja 2002 r. w wysokości 9.898,20 zł.- umożliwiając ich przywłaszczenie przez B.S.

Sąd Rejonowy uznając sprawstwo T.C. tych zarzucanych jej przestępstw, których miała się ona dopuścić samodzielnie, wskazał dowody, które – w jego ocenie – pozwalały przypisać jej realizację wszystkich koniecznych dla bytu tych występków znamion. Przywołał pełnioną przez nią funkcję, z nią związany zakres jej obowiązków, wynikłych z obsługi funduszu operacyjnego i prowadzenia dokumentacji księgowej funduszu i sporządzanie raportów kasowych. To było podstawą – jakkolwiek nie wyłączną – przypisania jej występków z art. 231 § 1 kk jako przez nią samodzielnie popełnionych. Sąd Okręgowy po rozpoznaniu apelacji jej obrońcy uniewinnił T. C. od popełnienia zarzucanych jej czynów. Przy czym – co z całą mocą należy podkreślić – w zasadzie tego swojego rozstrzygnięcia, w

aspekcie odnoszącym się do tych zarzucanych jej czynów, których miała się ona dopuścić samodzielnie, nie dopełniając swoich obowiązków w zakresie obsługi funduszu operacyjnego i prowadzenia dokumentacji księgowej tego funduszu, ciążących na niej jako funkcjonariuszu Wydziału Techniki Operacyjnej KSP - nie uzasadnił. W części niejawnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku poświęcił tej kwestii jeden krótki akapit. Zawarte w nim twierdzenia nie są na pewno w pełni trafne. Nie odnoszą się bowiem do tych czynów T. C., które miała ona popełnić samodzielnie nie dopełniając własnych obowiązków. Sama niewątpliwa lakoniczność tych stwierdzeń i brak takiej rzetelnej analizy kwestii związanych z tym, że oskarżona miała nie dopełnić własnych obowiązków, którymi została obarczona z racji pełnionej w WOT funkcji, realizując te zachowania zarzucane jej jako przestępne, jak i zaniechanie oceny znaczenia tych dowodów wskazanych przez Sąd Rejonowy, które – według niego – pozwalały uznać jej sprawstwo w tym zakresie, skutkowało koniecznością uznania – w tej części - zasadności kasacji wniesionej przez prokuratora. Przy tylko takiej argumentacji ze strony Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, że zaskarżony kasacją wyrok – w tym zakresie – uchybia, i to rażąco, (wymienionym w podstawie prawnej zarzutu kasacji) przepisom prawa procesowego, to jest art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., co z racji na charakter stwierdzonego naruszenia tych przepisów mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Jest to przekonanie tym bardziej słuszne, gdy się zważy na wymowę tych dowodów, które przywołał Sąd Rejonowy jako uzasadniających sprawstwo oskarżonej owych przypisanych jej „samodzielnych” przestępstw z których (pewna) część ma charakter (nawet) obiektywny oraz na wyjaśnienia samej oskarżonej potwierdzające prawdziwość zaistniałych zdarzeń – opisanych w owych zarzutach - i (co najmniej – po części) jej w nich rolę.

W tej stwierdzonej sytuacji należało zatem – w tym zakresie – kasację uwzględnić i sprawę T.C. przekazać Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. W jego toku Sąd ten dokona na nowo, w sposób rzetelny i respektujący wymogi tak art. 433 § 2 k.p.k., jak i art. 457 § 3 k.p.k. (a w razie potrzeby również w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.) kontroli instancyjnej wyroku Sądu Rejonowego w związku z wniesioną od niego przez obrońcę tej oskarżonej

apelacją, mając przy tym również na względzie powyżej przytoczone wnioski i spostrzeżenia.

Z tych to powodów orzeczono jak wyżej.